

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, has dark hair and a beard, wearing a blue suit jacket over a white shirt. The woman, on the right, has long, wavy blonde hair and is wearing a light blue, sleeveless dress adorned with small white beads or sequins. She is also wearing large, ornate silver earrings and a necklace. They are sitting on a stone ledge in front of a building with arched windows and a tiled roof, with palm trees visible in the background. The overall atmosphere is warm and romantic.

Jackie Ashendenová
Královnou
na vládcův příkaz

JACKIE ASHENDENOVÁ

KRÁLOVNOU
NA VLÁDCŮV PŘÍKAZ

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

s dětmi je kříž! To určitě ví mnohá z Vás. Ovšem to, co spojuje všech šest příběhů, jež Vám v tomto měsíci přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je něco jiného: kříž, který můžou mít děti s rodiči!

Opravdu snad není jediný příběh z těch, které si budete moci tento měsíc přečíst – ať už se odehrávají na řeckém ostrově, v horách španělské Sierry Nevady, v tajemném pouštním království, na Sicílii či v zasněžené pohádce kanadské krajiny –, kdy by aspoň jeden z hrdinů za sebou neměl nějaké to trauma z dětství, které mu brání v plném a spokojeném životě.

Rodiče si člověk nevybírá, ovšem naštěstí, když už to nevyjde s těmi jeho vlastními, má šanci naučit se být jednou dobrým rodičem svým dětem. A to je další spojovací článek mezi všemi povídkami.

No a o tom třetím snad ani není třeba mluvit... Tak jako každý měsíc je to pochopitelně... láska!

*S láskou
Váš Harlequin*

Jackie Ashendenová

KRÁLOVNOU NA VLÁDCŮV PŘÍKAZ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Crowned at the Desert King's Command

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Jackie Ashenden

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6526-3 (EPUB)

ISBN 978-83-276-6532-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-6538-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Charlotte se myšlenkami na smrt příliš často neza-
bývala. A pokud snad ano, doufala, že zemře pokud
možno sešlostí věkem a ve spánku. Buď v posteli,
anebo v nějakém pohodlném křesle, kde usne při čet-
bě oblíbené knížky, již bude znát téměř nazpaměť.

Ani ve snu by ji nenapadlo, že je jí souzeno zemřít
žízní a vyčerpáním v rozžhavené poušti.

Přijela sem společně s otcem, který tu řídil archeo-
logický průzkum. Toho dne se rozhodl vystoupat na
vrcholek duny, aby měl lepší výhled na celou oblast,
kde probíhaly vykopávky. Pak najednou kdosi po-
znamenal, že profesor Devereaux zmizel z dohledu
a nějak dlouho se nevrací a Charlotte se rozhodla
podívat se po něm.

Vyšplhala na vrcholek duny, kde otce naposled
spatřili, a rozhlédla se kolem sebe. Nebyl nikde po-
blíž, ani na žádné z okolních dun.

Zpočátku si o něj nedělala starosti. Zřejmě si přál
být chvíli sám a v klidu zamyslet. V poušti rozhodně
nebyl poprvé. Jako velmi zkušený a vážený archeolog
měl za sebou takových pobytů nepočítaně a bylo na-
prsto vyloučeno, aby se ztratil.

Ani pro ni nebyla poušť ničím neznámým. S otcem
cestovala jako jeho asistentka a v terénu se dokáza-
la dobře orientovat. Rozhodla se raději vrátit zpátky

dolů na naleziště. Otočila se a zatrnulo jí. Všude kolem pusto a prázdno. Nikde ani stopy po sebemenší lidské přítomnosti.

Zatím si nezoufala. Otec jí často vyprávěl, jak je poušť záludná a jak snadno dokáže člověka zmást a oklamat. Vydala se tedy zpátky stejnou cestou, kudy na vrcholek vystoupala. Byla si jistá, že se vrací ve svých vlastních stopách a za chvíli bude na místě.

Ale nebyla. Po nějakých deseti minutách chůze si uvědomila, že udělala chybu. Obrovskou chybu...

Pořád ještě nepanikařila. Nijak by si tím samozřejmě nepomohla. Věděla, že pokud se člověk ztratí, udělá nejlíp, když zachová klid a zůstane na místě. Snadněji ho najdou, protože budou vědět, kde hledat.

Zůstala tedy tam, kde byla. Jenže slunce páliło čím dál víc a ona si v té výhni najednou připadala jako kus železa na kovadlině, do něhož sluneční paprsky neúprosně buší jako obrovské kladivo. Musí něco podniknout, jinak tu zemře. Dala se tedy znovu do pohybu směrem, jímž tušila archeologické naleziště. Ani po několika dalších dlouhých minutách chůze k němu však nedorazila. Bylo jasné, že se ztratila.

Ztratit se v poušti není žádná legrace.

Je to naopak velmi smutné. A nesmírně nebezpečné.

Zastavila se a upravila si černobílý šátek, jímž si chránila hlavu a ramena. Nesnášela ten kus látky! Překážel jí v pohybu, bylo jí v něm horko a byl většinou vlhký, protože se neustále potila.

Uvědomila si, že teď se kupodivu nepotí. Což rovněž nebylo dobré znamení. Tělo se totiž přestane potit při úžehu...

Primhouřila oči a zadívala se do dáli, jestli přece jen nespatří alespoň nějaký orientační bod. Slunce žhnulo čím dál víc a před očima se jí objevily černé tečky.

Další příznak úžehu. A aby toho snad nebylo málo, začala se jí točit hlava a dělat nevolno od žaludku.

Tak to je konec, pomyslela si.

Kam oko dohlédlo, všude se rozkládala jen nedozírná poušť a nad hlavou se jí klenula azurová obloha bez jediného spásného mráčku. Zlatý písek se jí pod nohama začal houpát, jako by stála na palubě lodi, kymácející se na vlnách, v uších jí hučelo a černé tečky před očima byly čím dál větší.

Po chvíli si uvědomila, že to nejsou tečky, ale skupina lidí celých v černém a na... koních.

To ji zarazilo. Neměli by jet spíš na velbloudech?

Zaradovala se a vykročila jim vstříc. Zřejmě to budou místní pomocníci týmu archeologů a přijeli ji zachránit.

„Haló, tady jsem,“ zavolala na ně, tedy spíš jen ochraptěle zasípala...

Přesto si jí všimli a zastavili se. Teprve teď si uvědomila, že lidé z jejich týmu nejezdí na koních, neoblékají se do dlouhých černých hábitů a rozhodně s sebou nenosí... meče!

Přestože bylo vedro k zalknutí, naskočila jí husí kůže a srdce se jí divoce rozbušilo.

Otec všechny hned na začátku jejich pobytu zde upozornil, že se nacházejí nedaleko hranic pouštního království Aškaráz a měli by si dát opravdu velký pozor, aby se k nim ani omylem nepřiblížili. Aškaráz před dvaceti lety hermeticky uzavřel své hranice a ani jeho současný režim neměl k cizincům nijak zvlášť vřelý vztah.

Šířily se dokonce zvěsti o tom, že zbloudilce, kteří nechtěně překročili hranice království, zajali muži v černém, vyzbrojení nikoli puškami, ale meči, a od té doby jako by se po těch nebožácích slehla zem a nikdo o nich už nikdy neslyšel.

O Aškarázu se toho vyprávělo hodně. Prý tam železnou rukou vládne tyran, který udržuje lidi v neustálém strachu, zakázal jim cestovat a uzavřel hranice i pro lidi zvenčí. Striktně odmítá jakoukoli mezinárodní pomoc. Všichni diplomaté i novináři byli ze země vyhoštěni.

Jednomu z novinářů se před pár lety přece jen podařilo tajně do země proniknout a poté, co ji, opět tajně, opustil, zveřejnil reportáž plnou výpovědí místních lidí o otřesných podmínkách, v nichž pod diktátorským vládcem žijí.

Kromě tohoto jedince – a kdoví, jestli tam skutečně byl a jestli si v touze po zviditelnění sebe sama všechno jen nevycucal z prstu – nikdo zvenčí nevěděl, co se v zemi skutečně děje.

Charlotte těm zvěstem ani otcovu varování nevěnovala zvláštní pozornost. Byla ráda, že může být s ním a zúčastnit se vykopávek. Co se děje za neprodyšně uzavřenými hranicemi sousední země ji nijak zvlášť netrápilo.

Teď toho dost litovala. Protože pokud ti lidé, co se k ní blíží, nepatří k jejich výpravě, a to opravdu nepatří, pak přicházejí odjinud.

Nejspíš z toho všemi obávaného království.

Znovu zaostřila zrak na skupinu jezdců v černém a... krve by se v ní nedořezal. Přes hřbet jednoho z koní bylo přehozeno bezvládné tělo nějakého člověka. Člověka s hodně světlými, téměř bílými vlasy...

Okamžitě ty vlasy poznala. Vždyť její měly úplně stejnou barvu! Ten člověk, jehož na hřbetě koně vezou, nemůže být nikdo jiný než její otec.

Zřejmě zabloudil stejně jako ona, našli ho, teď dopadli i ji a nejspíš s ní naloží podobně.

Jedna z černě zahalených postav seskočila z koně. Vzhledem k tomu, že byt zahalená, měla proporce

římského gladiátora, usoudila Charlotte, že žena to rozhodně není. Meč, který měl ten hromotluk zastrčený za pasem, se ve slunečních paprscích zlověstně zablýštl a Charlotte strachy téměř nedýchala.

Muž k ní záměřil ladnou chůzí mrštného pantera. Byl zahalený od hlavy až k patě, jen oči neměl zakryté. Nebyly hnědé, spíš zlatohnědé. *Pantera připomíná i jantarovou barvou očí*, napadlo ji.

Teď už neměla nejmenší pochyby o tom, že muži v černém, vyzbrojení meči, ji nepřijeli zachránit. Je to stráž, hlídající hranice Aškarázu, jež zřejmě nevědomky překročila, teď ji zajmou a...

Muž došel až k ní a jeho rozložitá postava jí poskytl vítaný stín.

Oddechla si, ale ne nadlouho.

Protože ještě žhavější a ještě zářivější než paprsky slunce byl pohled jeho jantarových očí. A zároveň stejně nelítostný.

Proč jsi ksakru neřekla nikomu, kam jdeš? spílala si.

Neřekla. Nepovažovala to za nutné. Počítala, že se jen porozhlédne kolem, otce najde a hned se s ním zase vrátí. Vydala se jen tak nazdařbůh kupředu, aniž dávala pozor, kudy a kam jde. Takhle to dělávala už jako dítě, když chtěla uniknout věčným hádkám rodičů, kteří se nedokázali krotit ani v její přítomnosti.

I v dospělosti se jí stávalo, že v nečekaných a nepříjemných situacích ztrácela hlavu, přestávala se soustředit a myšlenky se jí rozeběhly do všech stran, jako by se snažily uniknout realitě. Teď by se jí to ovšem mohlo velmi nevyplatit...

Má jen dvě možnosti. Vzít nohy na ramena a pokusit se utéct anebo padnout před tím mužem na kolena a prosit o slitování.

Jaký asi trest hrozí těm, kdo překročí hranice

neprodyšně uzavřené země? To nikdo neví. Ještě žádnému ze zadržených se nepodařilo uprchnout. Zavřou ji i otce do vězení a nikdo o nich už nikdy neuslyší, přemítala.

Utéct nemá kam a stejně by se daleko nedostala, ale především nemůže opustit otce. Nesmí ho opustit. Kromě ní přece nikoho jiného nemá. Alespoň ne od chvíle, kdy se máma před patnácti lety sebrala a odstěhovala se od nich do Spojených států. Ne že by si snad zasloužil titul Nejlepší tatínek na světě, ale jeho práce a možnost se na ní podílet pro ni hodně znamenaly. Díky němu se začala zajímat o historii a postupně se do dějin nejrozumnějších národů doslova zamilovala.

Vděčí mu za mnohé, a proto půjde s ním. Přesně tak, jak to dělala doposud. Obrovitému muži v černém se musí vydat na milost a nemilost. Pokud ten neznámý tyhle termíny vůbec zná...

Před očima se jí zatmělo, rty měla suchem rozpraskané stejně, jako byla rozpraskaná vyprahlá poušť kolem ní, a cítila, že není schopná jakéhokoli pohybu. Naštěstí se jí alespoň pořád dařilo udržet se na nohou. Udělala velkou chybu, když se zničehonic vzdálila od ostatních a vydala se na vlastní pěst pátrat po otci, ale odevzdaně padnout na kolena před neznámým urostlým mužem v černém by byla jen další katastrofální a neodpustitelná chyba!

Co nejzdvořileji se mu omluví, vysvětlí mu, že zabloudila a hranice překročila jen omylem. Otec neda-leko odtud provádí archeologický průzkum, ona mu jen pomáhá a rozhodně tím nikomu nechtějí uškodit. Nemohl by je třeba ušetřit? Nemusí je přece rovnou zabít, nebo vsadit do vězení, nebo je potrestat nějakým jiným způsobem... V duchu si představovala, co by to tak ještě mohlo být.

Tyčil se před ní v černém hábitu, zlověstně se vzdouvajícím v horkém větru, jako tisíce let nepokořená hora a... mlčel.

Za vynaložení všech sil se jí podařilo nepodlehnout kouzlu jeho podmanivého pohledu a neztratit hlavu. Vzborně se napřímila a zadívala se mu zpříma do očí.

Když promluvila, už to tak slavné nebylo. „Promiňte,“ vysoukala ze sebe. „Mluvíte anglicky? Mohl byste mi pomoci?“

Trvalo mu dost dlouho, než promluvil. Hlasem tak hlubokým, že ji celou rozechvěl. Jako by zapnul subwoofer. A navíc v arabštině, z níž znala jen pár základních slov. Tahle neznala.

Podlomila se jí kolena. A zatočila se jí hlava.

Jantarové oči ji doslova hypnotizovaly. Pochopila, že ze spárů této nebezpečné šelmy se jen tak nedostane.

Nepřišel ji zachránit. Spíš naopak...

„Omlouvám se, že vás obtěžuji. Ale mám pocit, že ten člověk, co ho tamhle vezete na koni, je můj otec. Zabloudili jsme... Mohli byste nám nějak pomoci?“

Jen co domluvila, v mdlobách se mu zhroutila k nohám.

Tárík, celým jménem Jeho Výsost šejk Tárík ibn Íšák al Nazírí, vládce pouštního království Aškaráz, jen mlčky zíral na pobledlou tvář mladé ženy, jež se mu na rozžhaveném písku sesula k nohám.

Ten bělovlasý člověk je prý její otec. Po jeho totožnosti tedy dál pátrat nemusejí. Usnadnila jim práci.

Našli ho v bezvědomí na úbočí jedné z písečných dun. Cestou zpět zahlédli i osobu, kličkující mezi dunami a očividně bloudící. Sledovali ji asi dvacet minut, ale než se k ní dostali, stačila překročit

hranice. Ukázalo se, že se opravdu ztratila poté, co se vydala hledat svého otce. Což je ten, který tamhle spočívá na hřbetě Džazíriho koně.

Tárík zprvu doufal, že se ta bezradná ženština, jakmile je spatří, beze slova jen otočí a přejde hranici o pár metrů zpět, ale doufal marně. Stála tam jako přimražená a místo, aby se ho bála, vítala ho spíš jako spasitele...

Vzhledem k tomu, že byla očividně dehydrovaná a vykazovala všechny příznaky úžehu, nebylo divu.

Přiblížil se k ní ovšem jen na zcela bezpečnou vzdálenost. Protože se zbloudilými cizinci nikdy nevíte, co jsou ve skutečnosti zač. Zrovna před týdnem tu jeden ozbrojený prohlásil, že jde „zbavit lid Aškarázu tyranského vládce“. Jeden z pohraničníků byl při konfliktu s ním vážně zraněn a Tárík nechtěl nic podobného riskovat znovu.

Moudrý Fajsal, jenž dlouhá léta radil jeho otci a teď radil i jemu, mu doporučil, aby se k té ženě nepřibližoval a nechal vše na pohraniční stráž, ale Tárík ho neposlechl. Měl pocit, že svou zemi a své poddané musí bránit vlastním tělem.

Tárík nebyl tak naivní a důvěřivý jako, zdá se, někteří z pohraničníků, a věděl, jak nakládat s vetřelci. Notabene s vetřelci v sukních. Ti totiž mohou být ještě mnohem nebezpečnější...

Osůbka, která se mu do písku zhroutila k nohám, ovšem v ušmudlaných bleděmodrých volných kalhotách, možná kdysi bílé košili s dlouhými rukávy a s černobílým šátkem nedbale přehozeným přes hlavu a ramena nepůsobila nijak nebezpečně.

Spíš... nepřítomně.

Přesto zůstával ve střehu. O ženách si myslel své. Měl s nimi dost vlastních neblahých zkušeností.

Možná není tak úplně v bezvědomí, jak předstírá,

pomyslel si a dotkl se jí špičkou boty. Nijak nereagovala. Jen černobílý šátek se jí svezl trochu ke straně a odhalil pramen plavé, téměř bílé kštice. Zářící jako paprsky měsíčního světla...

A taky docela hezký obličej.

Vždycky se mu líbily spíš ženy s výraznějšími rysy, ale ani tahle nebyla úplně špatná.

Na sluníčko asi není zvyklá a je tudíž trochu přismahlá, ale jinak v pořádku, zhodnotil pro sebe.

Asi Angličanka, napadlo ho nejdřív, a když promluvila, jen si první dojem potvrdil. Ten muž, kterého vezou na hřbetě koně, bude tedy nejspíš rovněž Angličan.

Znovu se na ni zkoumavě zadíval. Ani jeden z těch dvou neměl u sebe nic, co by naznačovalo, že se vydali na delší cestu. Takže místo, odkud vyšli a kde zřejmě tábořili, musí být někde nedaleko. Možná sem přijeli s nějakou skupinou turistů. I když ti obvykle nemíří takhle hluboko do pouště. Zůstávají raději na okraji, kde je bezpečněji, horko je tam přece jen o něco snesitelnější a jsou blíž pohodlí klimatizovaného hotelu, umístěného v dostatečné vzdálenosti od podivné země, jejíž hranice strážejí muži s meči za pasem.

„Dva cizinci, nacházející se v poušti poměrně nedaleko od sebe, to rozhodně není náhoda,“ ozval se mu za zády Fajsál.

„Není,“ přitakal Tárík. „Ten muž, co jsme ho našli, je prý její otec.“

„Opravdu? V tom případě nám zřejmě nehrozí žádné nebezpečí,“ usoudil Fajsál.

„Raději bych nečinil předčasné závěry,“ nesouhlasil s ním Tárík. „Cizinci jsou nebezpeční, ať jsou při vědomí, nebo ne.“

Právě proto se jeho otec rozhodl zemi hermeticky

uzavřít a Tárík neměl žádný důvod na otcově rozhodnutí něco měnit.

Cizinci jsou chamtiví a nepřící se jim jít přes mrtvoly, jen aby se zmocnili něčeho, co jim nepatří. Měl možnost přesvědčit se o tom na vlastní kůži a nehodlal nic podobného dopustit znovu.

Čas od času se někdo pokusí proniknout přes hranice Aškarázu, aby mohl takříkajíc nahlédnout pod pokličku, pořídit pár snímků a pak je třeba zveřejnit na internetu.

Zatím se to ovšem nikomu z nich nepodařilo. Pokaždé jim plán překazili strážci s meči a nahnali jim takovou hrůzu, že dotyční pak vyprávěli o nelidském zacházení a řinčení zbraněmi, přestože jeho muži jim nikdy nezkřivili ani vlasek. Strach se ukázal být velmi účinnou zbraní proti vetřelcům.

Tuhle ženu, jak se zdá, ale neodradil.

„Možná představují jisté nebezpečí, ale nijak závažné,“ mínil Fajsal. „Budou to asi turisté. Nebo novináři.“

„Na tom, myslím, vůbec nezáleží. Naložíme s nimi úplně stejně, jako jsme naložili se všemi ostatními,“ odpověděl Tárík.

Což znamenalo, že budou uvrženi na pár dní do temného žaláře, vyslechnou si, jak přísný trest jim hrozí, a pak budou nemilosrdně vyhoštěni do některé ze sousedních zemí současně s doživotním zákazem jakéhokoli dalšího pobytu v Aškarázu.

„S touhle ale asi nebude úplně snadné pořízení,“ varoval ho Fajsal. „Protože jde o ženu. Nemůžeme s ní zacházet stejně jako s těmi ostatními.“

Tárík se zakabonil. Fajsal měl, bohužel, pravdu. Zatím se jim dařilo zabránit diplomatickým přestřelkám, ale dalo se čekat, že přijde den, kdy se střetu nevyhnou. Ten den zřejmě právě nastal.